

[Justitsministeren.]

er et forsøg på at revidere den gældende ordning. Det er det, der er tale om.

Der er altså ingen forklaring; så kan man jo gisne på, om meningen har været, at man her ville demonstrere, at der dog er ét område, hvor det er muligt for venstre, de konservative og de radikale at arbejde sammen. Hvis det skulle være hensigten, bevares, så er det måske acceptabelt, så er det måske gyldigt; dog synes jeg, det er et magert resultat af de tre partiers samarbejde, hvis et sådant foreligger.

Jeg har heller ingen forklaring fået på, at man ganske enkelt har klippet nogle sider ud af kommissionsbetænkningen og taget det forslag, der lå dér, og set helt bort fra, at efter gennemførelsen af partsoffentlighedsloven måtte der en ændring til af forslaget. Det tyder på, at det måske er gået lidt hurtigt med at finde frem til enighed mellem de tre partier om fremsættelse af dette lovforslag. Nogen virkelig grundig behandling af forslaget kan der ikke have været tale om.

I øvrigt er debatten et klart bevis på, at der er mange enkeltspørgsmål, som trænger til en dybtgående undersøgelse og bearbejdelse, inden vi kan skride til en endelig lovgivning på dette område. Alle ordførerne havde enkeltspørgsmål fremme i debatten, som kræver undersøgelse. Der var det vigtige spørgsmål, om offentlighed i forvaltningen, hvis den gennemføres, betyder en rationalisering — og her bøjer jeg mig altså ikke for hr. Thestrups tro; vi må have noget mere sikkert at bygge på — eller om det, som de fleste nok vil formode, umiddelbart vil give anledning til, at nogle embedsmænd får mere at bestille; hvis det sidste er tilfældet, må forslaget i og for sig indebære villighed til at medvirke til en større normering af medarbejdere i ministerierne. Der er jo ikke tale om overnormering, i hvert fald ikke i det ministerium, jeg har kendskab til.

Hr. Thestrup kom med en bemærkning, som jeg synes jeg nødvendigvis må anholde. Han sagde, at hvis vi gennemførte offentlighed, så blev vi fri for den ordning, vi nu har, hvor afgørelserne træffes af ministeren som en politisk beslutning, mere præget af hans politiske opfattelse end af saglige overvejelser. Er det ikke for flot en bemærk-

ning? Det synes jeg ikke der er grundlag for, for den indeholder jo også en beskyldning mod hele systemet, mod hele administrationen, og det synes jeg ikke er rigtigt.

Alle disse enkeltspørgsmål, som har været draget frem i debatten, må vi jo se på i udvalget, og jeg skal medvirke til, at der bliver givet udvalget de oplysninger, vi kan skaffe. Jeg vil tro, at det vil tage lang tid. Skal vi undersøge norske og svenske bestemmelser, og skal vi i særlig grad prøve på at skaffe nordisk enhed, som hr. Thestrup var inde på, ja, så kan det nu godt have lange udsigter, så er jeg ikke engang sikker på, vi når det til 1969-70. Men det er jeg nu heller ikke sikker på at vi skal tilstræbe, for som stemningen er i Norge i øjeblikket, synes der ikke at være større udsigter til, at vi kan få Norge med til en offentlighed i forvaltningen i videre omfang end den, de lidt efter lidt kommer til efter det bestående system.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Ib Thyregod*): Det er jo et forslag, som vedrører afgørende principper for den offentlige forvaltning og vedrører afgørende principper for demokratiet, og jeg synes, det var lidt karakteristisk for den tone, som justitsministeren har anlagt over for dette forslag, at det, som interesserede ham mest, også her i sidste omgang, var, hvorfor det var fremsat efter 3 års forløb og man ikke ventede 5 år. Jeg husker, at den daværende justitsminister, som jo også overværer debatten i dag, netop sagde i folketinget: skal det være 3 eller 5 år — det er ligeegyldigt. Altså, det er jo ligeegyldigt, sådan set, det var det synspunkt, man dengang havde; men nu er det pludselig blevet noget helt afgørende for den nuværende justitsminister, om man fremsætter det 3 eller 5 år efter.

Vi har altså ment, at tidspunktet var inde nu til at fremsætte dette forslag, og at de erfaringer, man har gjort, var tilstrækkelige. Og hvad det andet spørgsmål angår, som justitsministeren var inde på — det var vel også en form for drilleri — om det var det eneste forslag, man kunne vente fra venstre, de konservative og de radikale sammen, og om det var for at demonstrere en enighed — ja, dér må jeg sige, at jeg tror nok, ministeren også kan vente andre forslag.

Med hensyn til partsoffentlighedsloven vil jeg gerne henvise til, at det udtrykkeligt